

ПРОЛѢТЪ ИДЕ

Лѣхна топлиятъ презморецъ —
 сладко стрѣхитѣ запѣха, —
 и поточета пѣнливи
 изъ горитѣ зашумѣха.

Кротко слънчицето златно
 се усмихна отъ небето, —
 трепна бѣлото кокиче
 и разтвори си вѣнчето.

По полянитѣ зелени
 минзухари нацѣвтѣха, —
 и дърветата въ гората
 свойтѣ пжпчици налѣха.

Дѣхъ предпролѣтенъ се носи
 надъ градинитѣ, полята, —
 и отъ зимната си дрѣмка
 вече буди се земята.

Георги Костакевъ

